

[Niels Westerby.]

er vel sådan, at ikke engang en ikke særlig opmærksom lytter til debatten her i dag har kunnet undgå at spore, hvordan valgspækulationerne er et centralt led i det politiske billede herinde. Partiernes valgspækulationer træder i forgrunden, og det saglige arbejde træder dermed i baggrunden. På samme måde har spillet om regeringsmagten en alt for fremtrædende rolle. Det er jo en mindretalsregering, vi har; statsministeren eller regeringen kan kun udrette meget lidt alene, der skal jo flertal til i folketinget. Derfor er folketinget det centrale, når det drejer sig om sagerens løsning, og derfor kan jeg ikke fatte, at spillet om regeringsmagten indtager en så central rolle i det daglige arbejde og i forhandlingerne i det høje ting. Det burde være således, at spillet om regeringsmagten blev trængt i baggrunden og det saglige arbejde sat i forgrunden.

Jeg tror ikke, at vi kommer uden om visse forfatningsmæssige overvejelser med henblik på at forbedre rammerne omkring vort arbejde, således at valgspækulationer og spillet om regeringsmagten kan trænges i baggrunden og det saglige arbejde sættes i forgrunden. Hvis vi f. eks., således som tilfældet er i Norge, havde en bestemmelse om uændrede valgperioder på 4 år, før man holdt valg, så havde vi sikkerhed for et uforstyrret arbejde i hvert fald i 3½ år, uden at valgspækulationerne kunne komme til at trænge det saglige arbejde i baggrunden. Eller hvis vi havde det konstruktive mistillidsvotum i dansk forfatningsliv, som man har i Vesttyskland — altså dette, at det ikke er nok for at bringe en regering til fald, at der er et flertal imod den, men at der også skal være et flertal for en ny og en anden regering — ja, så ville regeringen have mere stabilitet, og det ville også betyde, at spillet om regeringsmagten blev trængt i baggrunden, og at man fik de saglige spørgsmål i forgrunden.

Naturligvis skal der kunne skiftes regering; en gang imellem vil det kunne skabe frisk luft i det parlamentariske liv og fremme arbejdet, det er en selvfølge; men det tidspunkt, da man i første række skal beskæftige sig med dette problem, er lige efter et valg, da skal man tænke sig meget nøje om på det område. Så længe valg-

perioden løber, bør det saglige arbejde være i forgrunden, og så skal der endda særdeles tungtvejende grunde til at styrte en regering. Derfor vil det være rigtigt at have det konstruktive mistillidsvotum, således at vi får mere stabilitet i regeringsarbejdet og dermed i det parlamentariske liv og får sat de saglige spørgsmål i forgrunden. Man kan da også overveje andre ting, men jeg vil i hvert fald pege på, at visse ændringer i de forfatningsmæssige rammer er aktuelle og må tages op til overvejelse; ellers er jeg bange for, at folketinget ikke vil være i stand til i fremtiden at løse opgaverne i et samfund, der er under hastig forandring. I et samfund, der er under så hastig forandring som det danske, kan det ikke nytte noget, at det politiske liv står stille, når afgørelserne skal træffes. Hvis vi kan forbedre rammerne, således at vi kan få sat mere skub i tingene, bør vi gøre det.

Knud Hertling: Statsministerens udtalelser i åbningstalen vedrørende Grønland kan ikke andet end vække berettiget glæde i alle de kredse, der er interesseret i Grønlands fortsatte udvikling. Ikke mindst gennem det korte afsnit i den skriftlige del af redogørelsen får vi oplyst, hvad regeringen agter at gøre i Grønland i de kommende år. Jeg har med særlig glæde bemærket, at regeringen i første række lægger vægt på at gennemføre den investeringsplan for årene 1966-70, der er anbefalet af Grønlandsrådet, og som netop er forhandlet i landsrådet under rådets møde i denne sommer. Denne udtalelse kan vel næppe forstås på anden måde, end at regeringen — formentlig i første række på grund af det indtryk, statsministeren under sin Grønlandsrejse har fået af de meget store behov for fortsat udbygning — har besluttet sig til at fastholde den af økonomiministeren i december 1965 fastlagte bevillingsramme.

Sagen er jo den, at Grønlandsrådet har lagt denne bevillingsramme til grund for sin behandling af investeringsplanen for årene 1966-70. Imidlertid ved vi på den anden side, at regeringen har henstillet til samtlige styrelser at gennemgå deres budgetter for 1967 og finde frem til områder, der kan nedskæres. Jeg formoder, at den nævnte henstilling også er tilgået ministeriet for Grønland. Hvis denne henstilling følges,